

GENT DEL MASNOU

Butlletí Gent del Masnou 3a època núm. 395 abril del 2021

Tallers Masnou

G.Oliveras Taller Multimarca

Àngel Guimerà, 14, el Masnou (Ocata) Tel. Fax 93 540 31 57 · genis.oliveras@gmail.com

Tallers Masnou tanca per jubilació

**A partir del mes de maig
el taller ja no obrirà**

**Agraïm a les nostres clientes i
clients la fidelitat que ens han
mostrat tots aquests anys**

Moltes Gràcies

Butlletí mensual de **Gent del Masnou**, associació civico-cultural, recreativa i esportiva inscrita amb el número 7.669 al registre d'associacions de la Generalitat de Catalunya.

Equip de Redacció:

Joan Camps - Joan Casals - Joan Muray - Esteve Pujol - Lluís Valls

Portada: No tenim por

Disseny i muntatge: Taller de publicitat.

Publicitat: 93 555 16 59

Tiratge: 3.000 exemplars.

Paper ecològic de 90 g.

Edita: Gent del Masnou
Dipòsit legal B. 29.758-87

GENT DEL MASNOU
Dr. Agell, 9
08320 El Masnou
93 126 82 20

gentdelmasnou@gmail.com
www.gentdelmasnou.cat

L'entitat **Gent del Masnou** no es fa responsable, necessàriament, del contingut dels articles signats pels seus col·laboradors.
La inserció de missatges publicitaris en el butlletí de Gent del Masnou queda sotmesa al criteri de l'entitat.

El repartiment d'aquest butlletí als socis es fa amb el suport de
l'Ajuntament de la Vila.

FES-TE SOCI DE GENT DEL MASNOU

*Tots hi sortirem
guanyant*

Dr. Agell, 9 · 93 126 82 20

gentdelmasnou@gmail.com
www.gentdelmasnou.cat

Editorial

UN NOU VOT DE CONFIANÇA?

En l'editorial del mes passat, a la vista dels resultats de les eleccions al Parlament de Catalunya celebrades el 14-F, oferíem un vot de confiança als responsables dels tres partits sobiranistes que, sumats, havien superat la mítica barrera del 50% dels vots emesos i dels diputats electes al Parlament per tal de poder configurar un nou govern amb un ideari clarament independentista, el més representatiu possible de l'ampli espectre que aplega els votants de sengles partits.

En el moment de tancar caixa de l'edició d'aquest Butlletí, un cop resolt el primer escull que tractava de consensuar el càrrec de la Presidència del Parlament, que, després de no pocs estira-i-arronsa, ha recaigut en la representant de JxCAT, Laura Borràs, resta pendent de saber qui serà el nou President de la Generalitat i, en conseqüència, quina serà la composició del nou govern per a la propera legislatura, amb un munt de reptes i interrogants al davant.

D'acord amb la normativa vigent, la data fixada per celebrar la sessió d'investidura és el divendres 26 de març. Per fer-ho viable, la nova Presidenta del Parlament haurà de fer una ronda de consultes amb els representants dels diferents grups parlamentaris per escatir quin o quins seran els candidats que aportin un mínim de garanties per poder ser escollits, tasca no gens planera atesos els trencalls i les desavinences que els distancien a uns i altres.

En cas de desacord en aquesta fase preliminar, la Presidenta del Parlament, fent valer una de les seves prerrogatives, podrà optar per desconvocar el ple i ajornar dos mesos la seva celebració i encetar un nou procés de negociació a la recerca d'un possible acord que, de no produir-se, tenim entès que ens abocaria a la convocatòria no desitjada d'unes noves eleccions de futur incert.

Com hem esmentat abans, en tancar l'edició d'aquest Butlletí que ara teniu a les mans, no podem saber el desenllaç de tot aquest trencaclosques i, per tant, davant de la incertesa, tornem a emetre un vot de confiança i apel·lem al seny i a la responsabilitat dels partits que més hi tenen a dir en aquest moment històric que tantes coses hi ha en joc per al futur de Catalunya, si és que volen correspondre al mandat i a la clara voluntat posats de manifest pels electors en les urnes del 14-F.

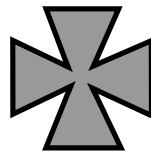
Esperem, doncs, que no s'hagi malbaratat el vot de confiança i que tinguem motius per celebrar-ho.

El President

Sumari

EDITORIAL.....	3
BÚSTIA OBERTA.....	5
DE L'ADVERSITAT Joan Camps.....	6
CARNESTOLTES SENSE CARNESTOLTES Joan Maresma Duran.....	7
HISTÒRIES DE LA VILA Joan Muray.....	8
VIVÈNCIES Pep Parés.....	10
L'ADEU A UN AMIC Ramon Asensio.....	11
PARLEM DE LLIBRES Pere Martí Bertran.....	12
ELS RELLOTGES DE SOL PARLEN Esteve Pujol.....	12
VEUS Elena Bosch.....	13
LA PUNTA DE LA LLENGUA (128) Esteve Pujol.....	13
DITES I PERSONATGES POPULARS (68) Albert Vidal.....	14
SOM Oriol Lugo.....	16
EL PERILL DE LA CULTURA I DE LA LITERATURA PM Bertran.....	17
DE L'ÀRTIC A LA CASA BLANCA J. Condeminas.....	18
CRÒNIQUES D'ULTRAMAR Joan Muray.....	19
TEATRE CAPITAL Rosa M. Isart.....	19
POESIA DE JOSEP VENDRELL.....	20
LA CUINA DE L'ANTÒNIA El Cullerot.....	21
CONVOCATÒRIA ASSEMBLEA GDM.....	22
GENT DEL MASNOU INFORMA.....	19

24 hores al seu servei FARMÀCIA DE GUÀRDIA

La farmàcia de guàrdia serà oberta 24 hores seguides.
De les 9.30 del matí a les 9.30 de l'endemà.

-- Abril 2021 --

Setmana Santa	1	dijous	Fàbregas	
	2	divendres	Fàbregas	Divendres Sant
	3	dissabte	Fàbregas	
	4	diumenge	Fàbregas	Diumenge i Dilluns de Pasqua
	5	dilluns	Riera	
	6	dimarts	Viamar	
	7	dimecres	Dominguez	
	8	dijous	Aymar	
	9	divendres	Ocata	
	10	dissabte	Riera	
	11	diumenge	Riera	
	12	dilluns	Dominguez	
	13	dimarts	Aymar	
	14	dimecres	Ocata	
	15	dijous	Riera	
	16	divendres	Fàbregas	
	17	dissabte	Viamar	
	18	diumenge	Viamar	
	19	dilluns	Aymar	
	20	dimarts	Ocata	
	21	dimecres	Dominguez	
	22	dijous	Fàbregas	
	23	divendres	Viamar	Sant Jordi
	24	dissabte	Dominguez	
	25	diumenge	Dominguez	
	26	dilluns	Ocata	
	27	dimarts	Riera	
	28	dimecres	Fàbregas	

29	dijous	Viamar
30	divendres	Dominguez

-- Maig 2021 --

1	dissabte	Aymar	1 de Maig
2	diumenge	Aymar	
3	dilluns	Riera	
4	dimarts	Fàbregas	
5	dimecres	Viamar	
6	dijous	Dominguez	
7	divendres	Aymar	
8	dissabte	Ocata	
9	diumenge	Ocata	
10	dilluns	Fàbregas	
11	dimarts	Viamar	
12	dimecres	Dominguez	
13	dijous	Aymar	
14	divendres	Ocata	
15	dissabte	Riera	
16	diumenge	Riera	
17	dilluns	Viamar	
18	dimarts	Dominguez	
19	dimecres	Aymar	

Horaris de les farmàcies del Masnou

	De dilluns a divendres	Dissabte
Aymar (Maricel) Almeria, 14 · 93 555 03 81	9 - 21	9- 14
Domínguez (Est. Masnou) Enamorats, 2 · 93 555 59 36	8 - 20.30	9 - 13.30
Fàbregas Navarra, 68 · 93 555 19 79	9 - 13 i 16.30 - 20	9.30 - 13
Ocata JFKennedy, 5 · 93 555 33 08	9 - 20.30	9 - 20.30
Riera (Club nàutic) J.Llimona, 22 · 93 555 08 55	9 - 20.30	9 - 20.30
Viamar Prat de la Riba, 23 · 93 555 04 03	9 - 20.30	9 - 14

h o n o b e t i A n o b e r t a

Totes les cartes de la Bústia Oberta **cal** que portin: nom, cognoms, adreça, núm. del DNI i signatura de l'autor i **es publicaran**, només, amb el **nom i cognoms** de l'autor. **En cap cas** no es publicaran cartes amb pseudònim o inicials. L'extensió **no excedirà de 1.500 caràcters, espais inclosos**; en cas contrari, la Redacció podrà abreujar-les o rebutjar-ne la publicació. Gent del Masnou **no es fa responsable** del contingut de les cartes. Seleccionarà les que siguin d'interès general i no mantindrà correspondència amb els seus autors.

CARLES UNTER

El teu cognom, Unterlhöner, et feia diferent; tot i que eres català, va ser el que més em va sobtar quan et vaig conèixer.

Fa ja molts anys, a les hores baixes de l'escoltisme al Masnou, vas ser el meu cap un temps; després, amb la dissolució pràcticament del cau al carrer Sant Pere, prop de l'església, i amb una línia més flexible ens vas portar uns quants anys juntament amb en Joan González, *Tiet*, home apropiat a la seixantena, amant de la terra i la natura i que acceptava amb felicitat anar d'excursió per les seves estimades muntanyes juntament amb uns nanos esbojarrats i il·lusionats com fills seus i que ell no tenia. Et recordo, Carles, com una persona meticulosa; de tarannà alemany, t'agradava la música i estimaves la cultura i el teu país. Amb tu vaig aprendre, amb tu em vaig anar fent gran.

La nostra amistat era ferma i en els darrers temps encara ens trobàvem un parell de cops a l'any amb amics de sempre fins que la dissort em va colpejar. En no veure'ns darrerament no sabia de la teva malaltia i em vaig quedar astorat quan em van dir que ens havies deixat. Ara, quan tots els de la colla ja tenim uns quants aniversaris a l'esquena, quan qui més qui menys té les seves cicatri-

us, les coses les veiem des d'una altra perspectiva, les situacions les analitzem amb més sentiment de resignació i acceptem que la vida l'hem de viure de la millor manera que creiem sense fer mal a ningú. Amic, has marxat una mica aviat, però era la teva hora i tard o d'hora ens retrobarem per continuar el camí cap a no sé on. Carles, ha estat un plaer caminar al teu costat.

Gràcies

Lluís Valls Mari

COVID-19 I VACUNACIÓ

Benvolgut President, M'han demanat que no ho digués. Però no puc romandre més temps mantenint silenciada la desorganització que hi ha al Masnou envers l'aplicació de la vacuna contra la Covid-19. Fins i tot a Sierra Leone en són més eficients. Cal més agilitat burocràtica. En tres visites a urgències, dins dels dos mesos darrers, ens hem interessat –tres vegades– pel calendari de vacunació al C.A.P. Masnou. La resposta sempre ha estat idèntica: *En-carà no se'n sap res, no te-nim vacunes. Hi ha personal sanitari pendent de ser vacunat.*

A dia d'avui, però, vilatans de 80 anys són vacunats en els dos ambulatoris. Així com també càrrecs responsables de l'Administració de l'estat, menors de 65 anys –segons la premsa–, mentre algun avi

de 91 resta oblidat i esperant preocupat al seu domicili, després d'un any confinat per mantenir la bombolla de seguretat, tot i l'historial clínic que acumula; tip d'estar-se hores, dies i setmanes davant el televisor mig endormiscat d'avorriment. Tot esperant la quarta onada.

Sembla talment que li hagin posposat qualsevol atenció personalitzada fins que no li sigui reconeguda la seva situació oficial de dependència sol·licitada l'11 de novembre darrer. I pel que dedueixo, fins ben entrat l'estiu no n'hi faran la prova; segons em van comunicar, a causa de la "demora acumulada per la pandèmia". O sigui que, tot i la prioritat inicial reconeguda per ser pa-cient d'alt risc, donades les seves patologies; de moment no cal ser vacunat. Bravo pels eficients programadors! D'això se'n diu una feina acurada i ben executada.

No m'estranya pas que als nostres extenuats facultatius, per renovar un medicament d'una recepta els calguin més de quinze dies i dues peticions; ja que van tan atrafegats que van per atendre llurs pacients i els d'altres cupos, per manca de personal; com a conseqüència del "magnífic ajust" realitzat per l'exconseller de Salut Dr. Boi Ruiz, desmantellant la Sanitat Pública mentre afavoria la Privada; la mateixa d'on ell procedia.

Moltes gràcies, President; imagino que una vegada més –com va esdevenir amb l'escrit publicat al G.M. núm. 390–, algú s'apressarà per resoldre el, diguem-ne, lapsus tan bon punt llegeixi aquest Butlletí. Encara que sols sigui per cobrir l'expectant. O les espantilles.

Àngel Zamora i García

BENVOLGUT LLUÍS,

Voldria respondre a la teva carta del darrer butlletí de *Gent del Masnou* en què esmentes, entre d'altres, el Govern municipal. Entenc que la prioritat política en aquests moments, com ha ratificat el resultat de les darreres eleccions al Parlament de Catalunya, és aconseguir el referèndum d'autodeterminació i l'amnistia per als nostres presoners i presoneress polítiques. El referèndum de l'1 d'Octubre va ser un èxit col·lectiu. Però repetir en aquests moments el que va passar a final d'octubre de 2017 no seria una altra cosa que retrocedir i continuar instal·lats en el fracàs i la frustració. Ens cal acumular forces i guanyar més gent per avançar cap a la independència. Centrar l'activitat política en les lluites simbòliques no serveix per avançar. Parles de contractació i serveis, i em perdonaràs que et digui que tots aquests àmbits, en l'Administració pública estan subjectes a la transparència i a la lliure concurrència. Alhora, la Diputació de Barcelona està formada per representants dels municipis catalans. Per cert, l'1 d'Octubre del 2017 t'asseguro que no es va organitzar a través de l'espontaneïtat. Res del que va aparèixer va sorgir per art de màgia. Ens parles que ens dediquem fonamentalment al benestar social. Efectivament, vetllar pel benestar i la qualitat de vida dels masnovins i masnovines és la nostra prioritat. Aquest és el nostre nord. De la mateixa manera que entenem que l'objectiu final de l'anhelada República és el benestar de tothom que forma part d'aquest nostre país.

Sílvia Folch i Sánchez

Primera Tinenta d'Alcalde de l'Ajuntament del Masnou

DE L'ADVERSITAT

Joan Camps i Ortiz

En una societat governada pel liberalisme sense entranyes, mai no es podrà impartir la justícia social que empari en igualtat de drets tots els ciutadans i, quan la desigualtat afavoreix només una minoria i perjudica la resta, cap deure no es podrà exigir a la majoria injustament deseparada. Quan en ple segle XXI no es volen aplicar reformes constitucionals a l'encotillat text constitucional del règim de 78, el campí qui pugui del liberalisme amb el suport de la jurisprudència draconiana dona carta blanca a les prerrogatives dels poders voltors –els institucionals, els especulatius i els fàctics–, aferrats a privilegis, a gràcies i a excepcions arbitràries heretades del franquisme, com si es tractés d'una llei per a castes regides per un dret adquirit superior, defensable, *in extremis, manu militari*. Mentre això sigui així, l'arbitrarietat dels poderosos aferats a la llei imperant i insaciables a acumular riquesa mai no toleraran la pau democràtica. En aquest punt, la crisi dels valors està servida i l'adversitat és un virus sense vacuna, que perjudica pobres més que rics, esclaus més esclavistes i més, si hi cap, ajusticiats que justiciers

La cosa és greu, oi? Però no ens esverem perquè hi ha moltes maneres honestes i pacífiques de combatre l'adversitat. Sortosament, tots estem més o menys dotats d'imaginació, intel·ligència, tenacitat, audàcia, creativitat, coneixement, seny, lògica, heroisme i *in extremis* picardia per afrontar la infelicitat dignament, sigui aquesta causada per la dissort o pels errors propis, però també per afrontar la intencionalitat malvada de les mans negres que mouen els fils del poder corrupte institucional que denigren l'existència humana.

Malaauradament, el règim del 78, en reprimir progressivament les llibertats, no posa cap límit al liberalisme execrable dels qui abusen del poder econòmic infiltrant-se en el partidisme polític i també en l'associacionisme

social, reforçant la corrupció sistèmica dels qui, tenint-ho tot, obcecats a voler encara més, es queixen com si fossin víctimes de les mancances que provoquen en els serveis públics indispensables per al benestar social –sanitat, ensenyament, habitatge i assistència als incapacitats–, segments que volen dominar privatitzant-los en profit propi on generar més portes giratòries per continuar gandulejant amb vitalicis obscurs, igual que han fet privatitzant l'aigua, l'electricitat, la telefonia, la banca i altres tripijocs com l'ensarrodnada Castor, que continuem pagant amb el rebut del gas. I és que els rics i privilegiats institucionalment, encapçalats per Joan Carles I, que, havent nascut amb la flor al cul, quan afronten l'adversitat pateixen molt més que un pobre desnonat. Sobretot quan l'adversitat els obliga a passar comptes de les seves vergonyes. És el que podríem anomenar la síndrome de "la infelicitat dels privilegiats", que, en sentir-se amenaçats de perdre el seu estatus d'impunitat, persisteixen a imposar les seves malsanes ambicions continuant fent trampes. Així es posicionen com a grans defensors de la llei, de la qual es burlen com hàbils tafurs del Mississippi, trampistes de merda, mantenint les pautes corruptes de sempre. M'agradaria esmentar alguna bona notícia, però totes les peces que tenim al teler estan encallades o teixint malament: l'obertura de restriccions

del primer cap de setmana primaveral ens ha permès esquiar, menjar calçots i airejar-nos, la mala notícia ha estat el dilluns mateix sonant l'alarma d'una quarta onada del covid-19, perill imminent de col·lapse sanitari amb el retard de l'atenció dels pacients crònics en cua d'espera. Al final el nanosatèl·lit Anxaneta ha estat enlairat, escollit entre els finalistes Patufèlit, Valentina, Infokaire, Espiadimonis, Flaix, Llibertat, Gaudí, Intrèpid i Llampec que s'han quedat a terra; llarga vida, doncs, en aquest intent de posar-nos tecnològicament al dia. En tot això, la política catalana continua emboirada i sense un nord clar, les recents eleccions han donat majoria absoluta a les formacions independentistes, però de moment, pel que fa als acords per formar govern, fins ahir no se'n sabia res. Els més prestigiosos polítics no tenien un bon pronòstic, uns entenent l'hermetisme de les negociacions com un senyal de discreció en l'entesa, però altres opinaven que el silenci era senyal d'absència total de diàleg. Avui, però, Pere Aragonès anticipava que ja hi havia acord per convocar la investidura. De les promeses dels polítics mai no se sap; de ben segur que tindrem govern sense estar encara vacunats. De coronavirus pot ser que sí, però del virus de l'adversitat crònica del règim del 78, de moment, que jo sàpiga, el més cuit és a l'aiguera.

Carnestoltes sense carnestoltes

Joan Maresma Duran

El carnestoltes va ser el mes de febrer com tots sabeu. A pesar d'aquesta situació delicada i complicada que es viu a tot el món, encara hi ha persones a Brasil que parlen de la cancel·lació del carnestoltes d'enguany. És cert que són poques i que parlen de manera nostàlgica o sentimental.

L'anterior batlle de Rio va suspendre el carnestoltes abans de les eleccions municipals.... I va fer la proposta de celebrar-lo el juny.... No sé si serà possible, perquè a Brasil imagino que el futur pròxim serà difícil: no hi ha quasi

un d'aquests dinars: una multitud unida en clima de festa.... Llàstima que la música sonava a un volum brutal, tot i que era bona. M'agraden els sambes antics. Ara no ho resistiria: no m'agraden les aglomeracions i detesto el soroll. Em faig gran.

Aquestes persones —ancians en la seva majoria— es queixaven de la no celebració. Amb resignació i tristesa. Amb entesa també. "No ha pogut ser enguany, que ho puguem celebrar el vinent, tot i que potser jo ja no hi seré" crec que volien transmetre alguns. Potser els

turistes, les companyies aèries han cancel·lat vols, els brasilers no poden entrar a diferents països, etc. Tot i així, alguns eixelebrats van celebrar el carnestoltes a la seva manera: s'han celebrat festes il·legals o en algun bar hi havia una munió de gent.

El carnestoltes és, per a alguns, una religió. És el fet més esperat de l'any i s'hi dediquen en cor i ànima els 365 dies: he vist algunes entrevistes a dones grans que són cosidores i que han plorat perquè no hi ha hagut aquesta festa, compositors de sambes a qui ha caigut una llàgrima per no haver-hi desfilara al sambódrom, persones de *faveles* que dediquen una part del poc que guanyen per disfrutar el carnestoltes i poder desfilar, cuiners que organitzen una *feijoadinha* de beneficència a alguna escola de samba que no han pogut fer res. Fa molts anys vaig ser en

avis ens ensenyen a estimar i apreciar el que val la pena. Aquestes persones no volien celebrar el carnestoltes per dir que havien begut més o menjat més o haver estat al llit amb més persones —és la festa de la carn; durant uns dies tot es permet— sinó perquè és com un far a la seva vida, "una oportunitat de disfrutar i de veure la gent disfrutar" —va dir una cosidora de més de 80 anys—, una trobada amb la família del samba. No som de gèrnacions. Sí que som de viatjar. L'any passat per carnestoltes vam ser a Andalusia. El 2017 vam ser a

Itàlia. Sembla mentida veient el que tenim.... També vam sortir aquests dies a la zona rural. A uns 90 km de Rio de Janeiro. A una pedania anomenada *Galdinópolis*. Quatre cases, una carrer de llambordes, una botiga que em va recordar la dels meus pares —els propietaris també me'ls van recordar: molt bones persones—, un munt de casetes escampades pels turons i senders. Tracte humà, de confiança, de dormir amb la porta oberta, de dir bon dia, d'anar a dormir a les deu i llevar-se a quarts de sis, de parlar amb les persones del camp, que em semblen més intel·ligents que els urbanites... D'estar sense *Internet*... Quina tranquil·litat! No rebre ni missatges ni trucades ni emails... Fa un any que treballem *home office* (queda més fi dir-ho així) i molts n'estem tips i cuits... La feina s'ha multiplicat i un no acaba de veure ni de tenir un objectiu clar... I em fa l'efecte que els habitants de *Galdinópolis* tenien les coses molt més clares.

Galdinópolis

Històries de la vila

Joan Muray

Detalls arquitectònics d'una casa del segle XVIII

No sempre arriben als nostres dies cases de fa tres-cents anys o, si hi arriben, estan tan transformades que de l'origen ja no en queda res. Per sort, no és el cas d'aquesta casa del 1721, de la qual ens ha arribat ben bé un setanta/vuitanta per cent.

I què veus quan l'observes detingudament?, ja que hi ha un munt de detalls, tant a l'exterior com a l'interior, que no tenen res a veure amb la forma de construir actual, ni tan sols dels següents; ho dic perquè ho he pogut comprovar visitant cases del segle XIX i del XX, i els detalls que exposaré a continuació difereixen força de les posteriors construccions d'aquell segle.

De tots els elements que us detallaré, només un ja ha estat comentat en unes Històries... anteriors (1), uns ganxos per penjar una cortina, però aquest cop la imatge ho reflecteix millor. Vegem, doncs, quines són aquestes particularitats:

PLÀNOL I DESCRIPCIÓ

Aquest plànol, l'original, anava acompanyat d'una descripció, que reproduiré extractada (2). Diu així:

«Francisco Fàbregas, pagès del veïnat del Masnou, tenia en el segle XVIII, en alou i directa senyoria, unes terres a la partida anomenada Roca de Xeix, pertanyent a la parròquia d'Alella, tocant al torrent Umbert...

...Fàbregas i el seu fill Josep, venen a Josep Farrès, pescador de la Parròquia d'Alella, un tros de terra per fer-hi una casa...

...a la mort d'aquest Farrès, la vídua i el fill, Magí, venen un tros de terra per fer-hi una casa, a Jaume Guardiola, també pescador, i al costat de la d'Esteve Sala...

Per tant, ja tenim l'establiment d'a-

questa casa, a tocar del torrent Umbert, feta pel pescador Guardiola. Curiosament, de la casa de Magí Farrès, encara al segle XX i començament del present, alguns veïns en diem a Can Maginet.

FINESTRA I TIPUS DE REBAIX

Es tracta d'una rapissa escalonada cap avall, sobresortint de la façana, i que està sostinguda per dues mènsules o cartel·les a la part inferior.

Finestra i tipus de rebaix

S'usava, i s'usa, per sostenir rapisses, cornises, arcs, etc.

SANEFA ORIGINAL DE LA FAÇANA I LA REPRODUCCIÓ I GANXOS PER A TENDAL

L'original, mig esborrada, la podem veure a la part alta de la imatge, i a sota la reproducció actual, a diferent color, per distingir-se.

Les sanefes, així com els esgrafiats, s'usaven per decorar façanes de cases. En aquest cas és ben curiós que una casa de pescadors, de començament del segle XVIII, es permetessin de poder-la decorar. Això sí, només es feia a la façana principal, ja que si la casa tenia, com és el cas, una façana que donava a un torrent, no s'hi feia cap decoració. És més, en aquesta darrera façana en aquell temps només hi havia una obertura, una petita finestra per a la cambra dita del mig.

Són uns ganxos que eren un tros més amunt de les portes de les cases i servien per penjar-hi, a l'estiu, una cortina o tendal de lona o altra roba gruixuda. Això de la cortina vol dir que, quan es penjava a l'estiu, la porta de la casa devia restar oberta i així passava l'aire, refrescava la casa i alhora posava entrebancs per a l'entrada de mosques.

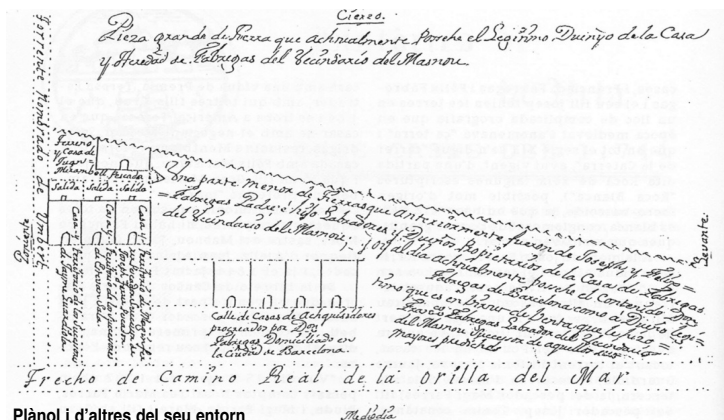
Us imagineu això avui dia?

ARCADES A LA PARET LATERAL

Es tracta d'unes arcades simples a la

Arcades a la paret lateral

Plànol i d'altres del seu entorn

paret lateral de la casa, que devien ser decoratives, com n'hi havia en cases de la mateixa època o posterior. Algunes representaven finestres falses, baranes, etc.

CORNISA

La cornisa típica d'aquella primera

Cornisa

meitat del segle XVIII estava composta, de dalt a baix: després de la canal per recollir les aigües de pluja venia una filera de mitges teules posades de front i sota d'aquestes una filera de totxos que sobresortien tan sols uns quatre dits.

ENRAJOLAT INTERIOR

L'enrajolat que veiem a la imatge és el

Enrajolat d'espiga o a la catalana

del primer pis, de rajoles d'argila cuita, en forma rectangular, d'uns 28 centímetres x 14 d'ample. Entre rajoles es pintaven les juntes de color blanc perquè l'estança quedés més curosa.

A la planta baixa de les cases les rajoles eren del mateix material, però quadrades, de les anomenades toves. Aquesta mena de rajoles les podeu veure a les restes de la ciutat de Barcelona, descobertes al Born, i museïtzades.

FRONTISSA D'UNA PORTA INTE-

RIOR

Aquestes frontisses anaven, per una part, collades a la paret, i per l'altra amb una llarga frontissa a la fusta de la porta. Com podeu veure, ni tan sols caragols utilitzaven per fixar-les a la fusta, simplement claus.

La part que anava fixada a la paret tenia un ferro gruixut que es bifurcava per adherir-se millor dins la paret. I, en cas de ser una paret prima, hi feien el que veureu a la imatge següent.

EXTERIOR DE LA FRONTISSA

Frontissa i paret

Això és el bony resultant per poder

sostenir la frontissa que he comentat a l'apartat anterior, i que, en el cas que ens ocupa, en ser un embà, paret prima, hi havien de fer aquest bony per poder fixar-hi la frontissa.

POM DE PORTA INTERIOR I CLAU

Continuant en la porta anterior,

Porta (cambres), pom i clau

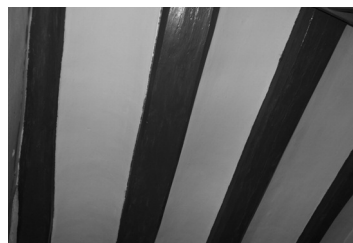
podem veure en aquesta imatge com el pom de la porta no era com els actu-

als, que van collats a la porta i acostumen a ser metàl·lics.

Aquest és de fusta i té una forma com de penja-robes. A sota hi veiem la clau dins el pany, que, aquest sí, era metàl·lic i tenia forma de rombe. Com la frontissa, no duia caragols sinó claus. El pany i la clau, per cert, encara funcionen.

BIGUES

De bigues, potser en alguna casa

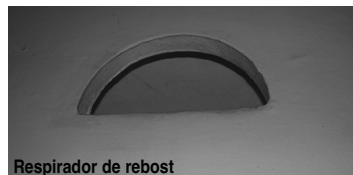

actual encara n'hi posen, però és per pur desig del propietari, ja que les més usuals són de formigó o ferro.

Aquestes són de la planta baixa, i la fusta era més ben tallada, ja que les que hi ha sota teulada, sobretot al tinell o golfes, no són tan fines i ben tallades.

RESPIRADOR DEL REBOST

Aquest respirador en forma de mitja

Respirador de rebost

lluna està un tros pel damunt de la porta del rebost, o sota escala, i serveix perquè aquesta cambra sense finestra respiri.

Com veieu, encara que el temps, diuen, ho esborra tot, hi ha coses que persisteixen; això sí, si el qui les té et sap valorar-les i ho veu com una cosa antiga, no vella.

NOTES

Núm. 380, desembre de 2019

Si la voleu llegir íntegra, la trobareu al butlletí núm. 14, de novembre de 1988, que definia les cases com de l'any 1744, però ara sabem que eren anteriors.

L'ecologia és salut

Quan el bosc és espès, el sostre de fulles destil·la un constant moviment de raigs del sol que salpica pedres i pinassa, com quan la llum travessa el mar poc profund i insufla vida ondulant a la sorra del fons.

Et mous entre els arbres i els sentes vius, com part d'un tot que ens complementa. És la calma que dona el bosc quan t'hi endinses, quan el respiras i observes en la seva complexitat. A la sèrie de TV anglesa *The Durrells* hi ha un jovenet amant dels animals que es passa hores contemplant la vida d'un tros de paret de pedra seca envaïda per plantes i arrels. Tot un món d'insectes, papallones i ocells, amunt i avall, es mostra davant seu perquè sap observar pacientment el tarannà de la natura.

Molt sovint anem al bosc amb l'objectiu de caminar, competir, caçar, buscar bolets o flors, o arrencar la molsa prohibida. La intenció amb la qual ens hi endinsem ens farà veure el nostre entorn d'una manera o d'una altra. Poques vegades hi anem a badar, a impregnar-nos de tot el que ens envolta. Seure al mig dels arbres i deixar passar l'estona lentament. Digerir l'entorn des de la pau que sempre arriba amb el silenci propi.

Ara camino pel bosc a trenc d'alba, amb la cara destapada, i intento recuperar la sensació de llibertat d'abans del covid-19. Més ben dit, no puc recuperar-la perquè no la tenia, la sensació, senzillament em creia lliure. Una forma de ser lliure ben allunyada dels malsons vírics que llavors no podia ni imaginar.

Fa un any que se'ns diu que el perill som les persones i la nostra capacitat de contagiar-nos. Ens hem passat la vida recomanant la vàlua de les relacions interpersonals i ara resulta que són la causa dels nostres mals! La seguretat sanitària sembla que ens arriba si romanem a casa o quan vol-

tem pel camp sols o amb el nostre grup bombolla.

Per tant, anar per la natura s'obre com una immensa possibilitat de viure més segur, respirar més bé i valorar amb escreix el privilegi de gaudir-ne. L'altra solució és quedar-se a casa o assistir a actes públics que ens ofereixin plenes garanties.

En aquests darrers temps hem desbordat i sobreutilitzat un univers de comunicació, un espai d'intercanvi on el virus no pot entrar: les relacions digitals, siguin a internet o a les xarxes socials. Aquí ens hi hem fet forts per la nostra necessitat de comunicar-nos o per la feina o pel divertiment o la cultura.

Se'm comença a fer estrany veure pel·lícules on tothom es dona la mà, o concórrer a festivals multitudinaris com si res. I aquesta era la vida de sempre: tots barrejats als restaurants, a les places, als centres comercials! Sembla que parlem d'un altre món. Però, devem haver après alguna cosa de tot plegat? Tindrem en compte el valor d'una bona seguretat social o el recolzament de la investigació? Millorem l'ensenyament o augmentarem el treball a distància i, sobretot, tin-

drem més respecte pel planeta? Si la contaminació continua així, els científics ens pronostiquen moltes més plagues com el covid-19. Desforestem constantment i construïm granges d'animals arran de selva. No seran estranyes noves infeccions entre espècies –zoonòtiques– que puguin contagiar els humans.

Preservar la natura i evitar la seva contaminació hauria de formar part fonamental de tots els programes polítics. Molts científics ens ho diuen. La qualitat ecològica i la salut aniran cada dia més interrelacionades.

L'escriptora i assagista Siri Hustvedt parla de *la fragilitat del planeta en un període geològic que avui s'anomena l'Antropocè, en el qual els éssers humans s'han convertit en el factor més determinant en el clima i el medi ambient. En altres paraules, el futur està en mans dels humans; i és difícil d'habitar un món que no hem imaginat. No oblidem els nostres fracassos ni els nostres èxits durant la pandèmia, perquè ens ajudaran a imaginar un futur i a actuar junts per crear-lo.*

Hem d'aconseguir passejar per muntanyes i boscos nets, navegar per mars no contaminades i viure en ciutats i pobles saludables.

Però, per començar, fem de la necessitat virtut i canviem alguns aspectes de la nostra conducta individual perquè millori l'ecosistema, és a dir, la nostra salut. Tal com deia el Capità Enciam: *Els petits canvis són poderosos!*

L'adeu a un amic

Carles Unterlöhner Sagrera 1938-2021

Va morir el passat 18 de març a l'edat de 83 anys

Segons em diu la Montse, germana d'en Carles, la família Unterlöhner arribà al Masnou l'any 1947 i van venir a viure a cinc o sis cases de distància de la meua, davant del "CUMU", avui anomenat Escola Pública Ocata. Eren tres germans: en Carles, en Joan (li dèiem en Panxo) i la Montse. Des del primer dia vàrem jugar junts al carrer i a la plaça dels "Cavallitus", de nom Marcelina Monteys. Aquell temps el Masnou tenia uns cinc mil habitants i no hi havia cap carrer asfaltat, tots eren de sorra. Tinc bons records de la seva família. Sembla que vegi el seu avi, que anava amb crosses, caminant amb dificultat cap a can Cayetano a passar una estona, que era una *bodega* situada a la plaça de la Llibertat; el seu pare, a qui una vegada vaig anar a buscar per portar-lo a l'empresa del poble de Martorelles, que era on jo treballava, per tal que fes d'interpret d'alemany en una reunió comercial. També recordo la seva mare, persona molt simpàtica i bona cuinera, i el seu gos llop "Cala", que sempre tenia ganes d'anar a passejar. A principi dels anys cinquanta arriba del seminari un nou vicari a la parròquia del Masnou, mossèn Raimon Canalias.

Com que anàvem a Acció Catòlica, ens engrescà per conèixer l'escoltisme. Ens portà a la Parròquia de Sant Josep, de Mataró on, al soterrani, hi havia un grup de nois que practicava l'escoltisme del britànic Baden Powell. Durant uns quants dissabtes anàrem a Mataró per aprendre tot el que feien aquells xicots. Ens va "enlluernar" veure com jugaven i disfrutaven aquells nois.

És l'any 1954 que amb en Carles, engrescats per mossèn Canalias, iniciem l'Escoltisme al Masnou, junt amb un grup de nois de 9 a 12 anys. Amb ells jugàvem, cantàvem i apreníem les beceroles del sistema educatiu escolta en un petit espai que nosaltres anomenàvem el "Cau", cedit per la parròquia. Molts diumenges anàvem a conèixer les nostres muntanyes del Pi de l'Indià, Turó de Munnà, Coll de Clau, Can Gurguï, Can Gallemí, Ermita de Sant Mateu, el Corredor, el Montnegre, el Montseny... Ens fem grans i passem al Clan. Continuem junts en moltes sortides, practicant acampades i bivacs i molt especialment encendre el petit foc abans d'entrar a la tenda de campanya per anar a dormir. Al voltant d'aquest foc de camp acostumàvem a fer llargues xerrades, algunes cançons i a ba-llar l'*Ani Kuni*, cançó dels indis americans.

Venim de la "mili" i ens unim amb el grup que tenia en Joan González, que per a tothom era el Tiet. Aquí comença l'etapa del museu del Masnou i de les

sortides a les muntanyes dels Pirineus i la ruta de Cantàbria: des de Tuy (la Corunya), poblet tocant a Portugal, fins a la frontera amb França. Sempre junts, formant una amistat molt difícil d'expressar per la compenetració que hi havia. És curiós: mai no ens discutírem. Ens casem, i cadascun forma la seva família, però mai no desconnectàrem. Però arriba el dia que em comunica que li han diagnosticat que té càncer. Durant uns dos anys que pateix aquesta malaltia, sempre el vaig veure optimista. Dos mesos abans que ens deixés, encara va venir a casa a obscurar-me amb un pot de vidre amb mongetes del ganxet per cuinar. Em va explicar amb tot detall la manera de fer-les.

Poc abans de la fi de la seva ruta li vaig trucar a Can Ruti per preguntar-li unes anècdotes de la sortida que férem junts un estiu a la Pica d'Estats. Em va explicar amb detall el bou que va entrar sense demanar permís a la cabana que tenia el pastor, que era l'encarregat de les dues-centes vaques que pasturaven pel Pla de Boet. Quasi no el vaig entendre, per la dificultat que tenia a parlar. Més tard em va trucar a casa per dir-me més coses sobre la sortida. No el vaig entendre de res. Vaig veure que estava arribant al final de la seva etapa, i així va ser. L'endemà, la Rosa, la seva muller, em va trucar per dir-me que havien sedat en Carles.

Carles, he après molt de tu i d'haver gaudit de la teva amistat!

Et somiaré!

20-3-2021. Ramon Asensio i Cardell

En Carles i jo en una trobada amb amics el 2016

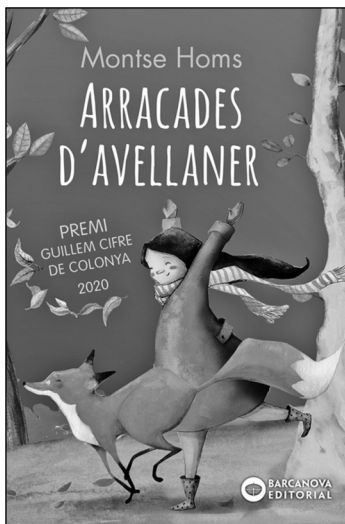
En Carles mantejat l'any 1959 per companys escoltes a la platja d'Arenys de Mar

Parlem de llibres

Pere Martí i Bertran

Tendresa i poesia per a totes les edats

La Montse Homs Aumatell (Gurb, 1960) és la flamant guanyadora del 39è Premi Guillem Cifre de Colonya (2020). L'ha guanyat amb la seva primera novel·la, *Arracades d'avellaner*, un títol que ja ens pot donar una pista de per on poden anar els trets, si més no estilístics. Hauria estat ben diferent, diria jo, que l'hagués titulada amb el nom científic de les inflorescències de l'arbut productor d'avellanes: aments d'avellaner. Faig aquesta observació perquè la novel·la traspuia poesia pàgina darrere pàgina: el paisatge hi és poesia; els recursos literaris hi són poesia; la relació entre els personatges principals (sobretot entre la Lisa, la nena protagonista que així que comença l'obra sabem que fa set anys, i la seva mascota, la Ketti, una guineu domesticada, que a més fa de narradora de la història en una personificació-humanització d'allò més aconseguida, i gosaria dir que versemblant i tot, en la més pura tradició de les faules) també és poesia. La novel·la té un halo de tendresa, de bondat, de felicitat que s'encomana, que

es fa present en la vida quotidiana i en els esdeveniments que la trenquen: en els jocs infantils, els àpats familiars, la relació entre els personatges, especialment entre la Lisa i l'avi Pere... Un bon dia, però, i per una notícia d'allò més positiva, ves per on, tot canvia, tot es capgira: aquella bombolla en què la Lisa ha viscut, protegida i estimada per tothom, esclata perquè a la mare li han donat una beca, que no pot desapropiar, i se n'han d'anar a viure dos anys a

Hong-Kong. Tot són dubtes, tot són pressions i neguits que s'encomanen a la Lisa, que no vol deixar l'escola i les amigues, que no es vol allunyar del poble i dels boscos que l'envolten, que no es vol separar dels avis i que no vol estar dos anys sense veure la seva mascota, la Ketti, i sense poder jugar amb les seves joguines, que en té un munt, tot sigui dit, i que són la font d'inspiració de la seva fantasia desbordant, que tan bé ha sabut plasmar i imbricar en el relat la Montse Homs. Un relat en què tot hi és cuidat al mil·límetre: una llengua rica i plena de registres; uns recursos literaris d'allò més aconseguits, sobretot les metàfores i les comparacions, majoritàriament relacionades amb la natura com escau amb el narrador triat; unes referències literàries ben adequades als personatges que les fan servir; una fantasia desbordant, però creïble en el món i els jocs simbòlics d'una nena de set anys; una sèrie d'insinuacions, poc habituals en la literatura infantil, que massa sovint explica obvietats, etc. Una novel·la per a totes les edats, sens dubte.

Títol: Arracades d'avellaner

Autora: Montse Homs

Il·lustradora: Cristina Zafra

Editorial: Barcanova

Lloc i any d'edició: Barcelona, 2020

Nombre de pàg.: 149

Els rellotges de sol parlen (XXVII)

Esteve Pujol i Pons

Cada vegada costa més de trobar llegendes inèdites de rellotges de sol. Malgrat això, hi ha bons amics que continuen fent-me'n arribar. Els ho agraeixo de cor. Per tant i a causa de l'escassetat de cites solars, hi afegim aquest text que parla del temps i els rellotges extret en part del calendari del Pagès d'enguany. Segur que agradarà als nostres lectors. Aquestes són les darreres llegendes que hem rebut i també el text.

Fes via que aviat serà de nit

Placeta de Sant Anna a l'Argelaguer (Garrotxa)

Elle fuit. Trevaillez (Ella [la vida] fuig. Treballeu) *A Ur (Alta Cerdanya)*

Sols conto las horas llluminosas (Sols compta les hores lluminoses) *Cabrils (Maresme)*

*Hores dies i setmanes
mesos, estacions i anys
són el temps tot de mesures,
bocins que no es fan estranys*

*Posen ordre a l'aventura
del viure, de l'existir...
puix no som ànimes pures
cal comptar abans de finir.*

*De busques i cadenetà,
digital o bé de sol,
de paret o de corretja,
tant és com cadascú el vol;*

*el rellotge ens marca l'hora
d'acabar o de començar
d'estar fent qualsevol cosa,
d'esperar o deixar-ho estar*

Extret del Calendari dels pagesos del 2021

Veus

Cantar en temps de Pandèmia

Elena Bosch

Qui havia de dir que cantar es convertiria en una activitat perillosa? Qui ho havia de dir!?

Cantar es allò que fem d'una manera natural. Quan bressolem un nen, quan remenem una cassola, quan fem una feina rutinària, cantem.

Cantem al cotxe, a la dutxa...

Cantem fluixet o ho fem a ple pulmó.

Cantusegem, taral·legem...

D'una manera o altra, tots cantem.

Hi ha a qui agrada més o a qui agrada menys, qui en té més facilitat o qui en té menys, qui ho fa com una activitat quotidiana o qui ho fa com una activitat professional. Això va com va, però cantar és una cosa natural. Ara, la pandèmia ens ho presenta com una activitat perillosa.

Per a mi cantar ha anat sempre de bra-

cet amb la meua manera de ser i amb la meua professió.

Jo he cantat amb els meus alumnes petits i no tan petits per moltes coses: pel plaer de cantar, per adquirir un bon ritme, una bona dicció, per conèixer paraules, per ser disciplinat... Jo sempre he cantat tant si feia classe de música com si feia classe de llengua, de medi o de qualsevol altra disciplina.

Aquesta secció del butlletí de Gent del Masnou que estrenem avui, la secció **VEUS**, vol ser un altaveu de l'activitat i dels projectes que té la Coral Xabec de Gent del Masnou.

Aquesta coral, que ha estrenat director aquest any, Jordi Lanza, l'ha estrenat en les circumstàncies que tothom coneix. Tot i el confinament, no hem

deixat de connectar-nos i de tenir contacte els uns amb els altres i, des de casa, solfejar quatre notes per no perdre'n el costum. Per a nosaltres cantar ha estat, a part del plaer de fer música, un punt de contacte amb la gent amiga que no podem veure d'una altra manera. Com diu el nostre director, el més important és tenir un projecte al qual dedicar els esforços.

El nostre projecte immediat ara és aconseguir fer una cantada pels volts de Sant Jordi. Una cantada literària en la qual puguem combinar unes lectures amb unes escollides peces musicals.

Si les circumstàncies ho permeten, això serà el dissabte 24 d'abril a les 12 del migdia al jardí de Can Malet.

Us hi esperem.

La punta de la llengua (128) Esteve Pujol i Pons

Fa uns quants anys que un ben conegut periodista esportiu, molt meritori i insigne per molts conceptes, va posar de moda l'expressió *engaltar* un xut, *engaltar* un gol... i aquesta expressió es va posar de moda i així continua fent forrola.

Cal aclarir que l'ús inadequat del verb *engaltar* com a sinònim de disparar o xutar o fins i tot de fer un gol prové d'una expressió popular que diu *disparar sense engaltar* i que significa sense apuntar bé, sense fixar-s'hi gaire o gens; *Va disparar sense engaltar i va fallar el tret!*

Engaltar vol dir *apuntar* (un fusell o una escopeta) *recol·lant-la a l'espatlla i acostant-hi la galta*. Engaltar, doncs,

vol dir acostar a la galta. És, per tant, molt difícil, i veritablement perillós i tot, *engaltar* un xut, *engaltar* una pilota, *engaltar* un tret... perquè t'anirà a parar a la galta!

No he vist mai cap futbolista que es posi la pilota a la galta abans de xutar. Sí que sovint veiem que n'hi ha que *tiren o xuten sense engaltar* i per això la pilota se'n va a can Pistraus.

Engaltar, doncs, no vol dir pas xutar, sinó apuntar degudament.

No sé pas si algun comentarista esportiu llegirà aquesta Punta de la Llengua.

US RECOMANEM LLEGIR ELS BUTLLETINS DE GDM EN EDICIÓ VIRTUAL

Febrer 21 http://www.gentdelmasnou.cat/pdf/gm_02_2021.pdf

Març 21 http://www.gentdelmasnou.cat/pdf/gm_03_2021.pdf

Abril 21 http://www.gentdelmasnou.cat/pdf/gm_04_2021.pdf

Dites i personatges populars (68)

Albert Vidal

Per què diem que... algú té barra?

Algú té barra quan és un pocavergonya, ser capaç de passar per damunt de tot per aconseguir alguna cosa, fer alguna cosa poc correcta, com ara anar-se'n d'un establiment sense pagar... però, en realitat, tenir barra vol dir tenir gana. I és que la paraula *barra* es refereix, entre altres coses, a les maixelles, és a dir el que també es coneix com a mandíbules.

Per tant, *tenir una bona barra* voldria significar que s'està en possessió d'uns bons ossos i dents per poder triturar tot allò que caigui a la boca per empassar-s'ho ràpidament.

Segurament d'aquí podria venir el sentit de l'expressió: ser algú capaç d'engolir estoicament qualsevol afer sense immutar-se i deixar els altres de banda. I, quan se'n té molta de barra, s'augmenta el concepte tot dient que s'és un *barrut*.

Moltes són les locucions catalanes que s'utilitzen de manera semblant, com *ésser un galtes* o *un cara dura* perquè qualsevol possible malifeta li rebota a la cara de tan insensible com és, o *tenir la cara de suro*, qualificatiu avui menys emprat.

També es diu que s'és *un penques*, ja que una **penca** és una tira gruixuda que es treu d'alguna cosa, *ser un fresc* perquè no s'acalora mai davant una malifeta, *tenir nassos* perquè si es té el nas gros es pot ensumar millor i de més lluny, prescindint dels altres, o tot un reguitzell d'expressions tècnicament malsonants referides a alguna hortalissa i també a certes parts baixes del cos humà, de vegades comparades amb els mateixos atributs d'un animal, sobretot del toro, de vegades acompanyades de l'acció de trepitjar-s'ho per les seves extremades dimensions.

assemblea

FEM SOBIRANIA FISCAL

JO PAGO A
CATALUNYA

Adreçada a tothom qui pagui els impostos: IRPF, IVA o Impost de Societats.

- **És una acció senzilla**, no requereix més temps ni tràmits que els que estàs invertint, ara, pagant a la hisenda espanyola.
- **És una acció legal**, ja que la llei general tributària contempla aquesta possibilitat.
- **Diverses entitats** i persones físiques ho venen fent des del 2012 sense problemes legals ni inspeccions.

Trobareu tota la informació al portal web de la campanya "**Jo pago a Catalunya**" de l'Assemblea Nacional de Catalunya

Servei d'atenció telefònica 93 595 46 46

Finques Puig sl

Compravenda - Administració - ASS. jurídica

Mossèn Jacint Verdaguer, 14, el Masnou

93 555 10 60 / 17 61

www.fiquespuig.net • info@fiquespuig.net

FINQUES MESLLOC

LLIGOÑA CAYETANO

T/ 93.555.69.03

www.meslloc.com

Sant Miquel, 23 - 08320 el Masnou -

SALA AUTOMOCIÓ

- MECÀNICA I ELECTRICITAT DE L'AUTOMÒBIL
- PNEUMÀTICS
- ALINEACIONS
- AIRE CONDICIONAT

C/. Xile, 1. Tel 93 540 42 04 • El Masnou

LLIBERTAT PRESES I EXILIADES POLÍTIQUES

**el 2021 envia
paraules de
suport a la
nostra gent
Injustament
empresonada
o exiliada**

LLIBERTAT PRESOS I EXILIATS POLÍTIQUES

ADRECES PRESOS I EXILIATS

DOLORS BASSA i COLL

Centre Penitenciari Puig de les Basses
Mòdul de dones
Raval Disseminat, 53
17600 Figueres (Girona)

TONI COMÍN i OLIVERES

Avenue de l'Avocat 34
1410 Waterloo - Belgique

JORDI CUIXART i NAVARRO

Centre Penitenciari de Lledoners, Mòdul 2
Carretera C-55, km 37
08250 Sant Joan de Vilatorrada (Barcelona)

CARME FORCADELL i LLUÍS

Centre Penitenciari de Dones
de Barcelona Wad-Ras
Carrer del Doctor Trueta, 84
08005 Barcelona

JOAQUIM FORN i CHIARIELLO

Centre Penitenciari de Lledoners, Mòdul 2
Carretera C-55, km 37
08250 Sant Joan de Vilatorrada (Barcelona)

ANNA GABRIEL i SABATÉ

Ateneu Rocaus
Carrer de Santa Llúcia, 1
08650 Sallent (Barcelona)

ORIOL JUNQUERAS i VIES

Centre Penitenciari de Lledoners, Mòdul 2
Carretera C-55, km 37
08250 Sant Joan de Vilatorrada (Barcelona)

CLARA PONSATÍ i OBIOLS

Avenue de l'Avocat 34
1410 Waterloo - Belgique

LLUÍS PUIG i GORDI

Avenue de l'Avocat 34
1410 Waterloo - Belgique

CARLES PUIGDEMONT i CASAMAJÓ

Avenue de l'Avocat 34
1410 Waterloo - Belgique

RAÚL ROMEVA i RUEDA

Centre Penitenciari de Lledoners, Mòdul 2
Carretera C-55, km 37
08250 Sant Joan de Vilatorrada (Barcelona)

MARTA ROVIRA i VERGÉS

Carrer de Calàbria, 166
08015 Barcelona

JOSEP RULL i ANDREU

Centre Penitenciari de Lledoners, Mòdul 2
Carretera C-55, km 37
08250 Sant Joan de Vilatorrada (Barcelona)

JORDI SÀNCHEZ i PICANYOL

Centre Penitenciari de Lledoners, Mòdul 2
Carretera C-55, km 37
08250 Sant Joan de Vilatorrada (Barcelona)

JORDI TURULL i NEGRE

Centre Penitenciari de Lledoners, Mòdul 2
Carretera C-55, km 37
08250 Sant Joan de Vilatorrada (Barcelona)

JOSEP MIQUEL ARENAS - VALTÒNYC

Avenue de l'Avocat 34
1410 Waterloo - Belgique

www.adretscivils.cat

@ACDretsCivils

Som

Com ho podem fer perquè siguem tots una mica més feliços i gestionar millor els nostres conflictes...

Dr. Oriol Lugo

Psicòleg & Coach Executiu i Personal. Expert en Teràpies Neurocientífiques www.oriolugoreal.com

Sigues sanament egoista

Quan llegim les paraules "egoista" o "egoisme" ens posem a la defensiva.

Sí, ho has llegit bé. És un terme que ens costa assimilar perquè hi tenim vinculada una forta càrrega emocional.

De petits ens repetien que no havíem de ser egoistes. Tot al contrari, que devíem compartir-ho tot, ajudar els altres i servir-nos els darrers. Aquestes pautes educatives estan bé perquè reforcen els valors de la solidaritat, el respecte i el fet de cuidar els altres; però portats a l'extrem fan que esdevinguem persones que desenvolupin conductes de cuidar o protegir les altres persones al preu de desvaloritzar-nos. I finalment acabem adoptant un "rol de cuidador o cuidadora" portat a l'extrem. La idea és trencar amb això per cuidar-nos més i millor. Així que en lloc de dir "sigues egoista", queda millor posar un element previ que és el de "sanament": "sigues sanament egoista."

Ens referim a l'egoisme positiu o sa, que no és cap altre que el fet de prioritzar-nos a l'hora de cuidar-nos.

Igual que una font que s'asseca i no pot donar més aigua... Això és el que ens passa a les persones. Donem, donem i donem, però com que no ens donem a nosaltres mateixos acabem totalment secs... Sense ganes i sense energies per poder continuar ajudant l'altra gent. Una altra metàfora molt clarificadora per entendre el concepte de ser "sana-

ment egoista" la trobem en els avions.

Quan rebíem les instruccions d'emergències, sempre ens deien que, si l'espai quedava despressuritzat, descendirien les mascaretes amb oxigen. Llavors, immediatament seria necessari que et col·loquessis la teva mascareta primer i després la del teu acompanyant.

Per què és així el protocol d'emergència? Perquè si no et poses tu primer la mascareta llavors, en quedar-te sense oxigen, no podràs ajudar els altres. Fins i tot, si tens fills que viatgen amb tu, pots pensar que el protocol consisteix a posar-los a ells primer la seva mascareta. Doncs no. Perquè sense oxigen tampoc no els podries ajudar.

Això ens porta al fet de preguntar-nos: com puc ser més sanament egoista?

O dit d'una forma més amigable... Com

em puc prioritzar més a mi mateix?

El gran problema a superar és la culpa, ja que podem trobar-nos en un entorn on s'han acostumat al fet que ho donem tot als altres; però si continuem així, si no canviem ens trobarem també saturats. La resposta es troba a reclamar el que ens pertoca i poder-ho manifestar al nostre entorn. No és una qüestió de desamor o que ja no sents afecte cap a ells. Tot al contrari. Sinó que es tracta d'un acte de salut. De poder estar bé primer, per més endavant poder ajudar els altres membres de la teva família o cercle social.

Si no ho comprenen, és un senyal que potser aquelles persones estaven còmodes amb la relació que teníeu, però no et valoren com a persona, valoren el que els aportes.

Així que en aquests temps de pandèmia és molt necessari que puguis cuidar-te.

I recorda que l'ordre és el següent: em cuido, estic bé i llavors cuido els altres.

No al revés: cuido els altres, m'oblido de cuidar-me i m'acabo saturant.

Ànims en aquest camí cap a la teva salut mental, física i emocional.

T'AGRADARIA CANTAR EN UNA CORAL?

Vols venir a cantar a la Coral Xabec? Hi tens lloc com a tenor, baix, soprano o contralt.

Posa't en contacte amb Manel Pérez **679 999 509**

**Qui canta,
els seus mals espanta!**

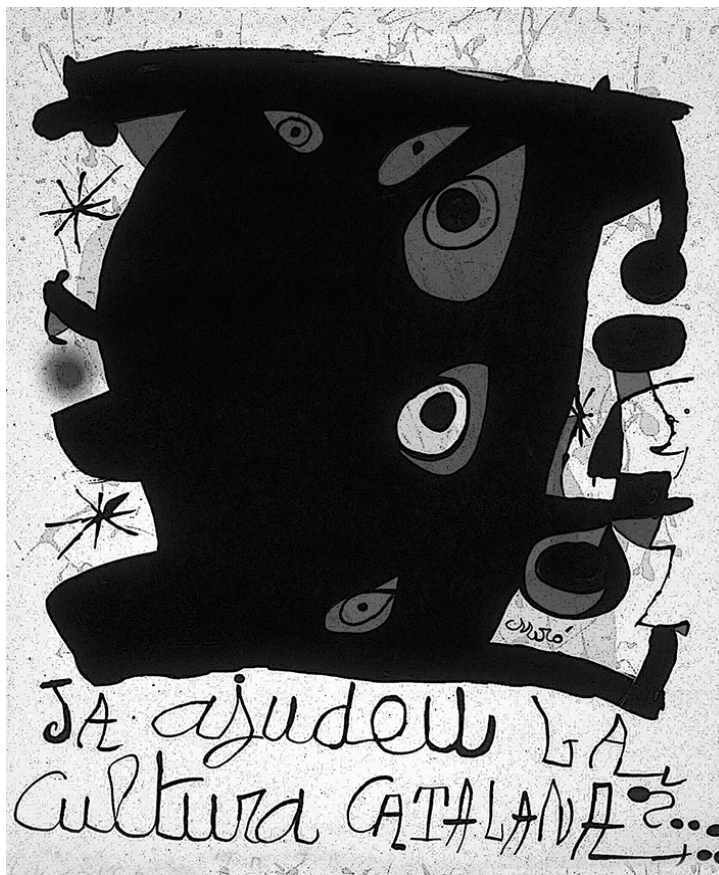
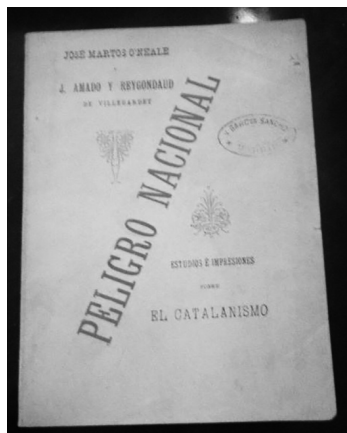
El perill de la cultura, el perill de la literatura

Pere Martí i Bertran

Manllevo d'una magnífica ressenya de Martí Sahuquet Bonfill, publicada a Els Marges (núm. 122, tardor 2020, p. 119-122), aquesta citació que m'ha fet reflexionar sobre la importància i el valor que ha tingut, té i esperem que seguirà tenint la cultura, i en aquest cas més concretament la literatura, en la recuperació d'uns valors i una consciència nacionals. El text pertany al llibre **Peligro Nacional. Estudios é impresiones sobre el Catalanismo**

(Madrid, Establecimiento Tipográfico, 1901) de José Martos O'Neale i Julio Amado, escrit molt poc després de la pèrdua de les darreres colònies espanyoles, l'any 1898. Els autors hi diuen el següent:

La poesía lírica, la literatura sentimental y recreativa en la forma, fue el primer campo en que se vertió en Cuba, poco a poco, cautelosa y suavemente, la semilla del separatismo [...]. Las fiestas públicas de aquellos Liceos cubanos, focos del separatismo ideal y aristocrático, no llegaron nunca, ni aun en los tiempos de mayor tolerancia en nuestras autoridades a donde han llegado los Juegos Florales catalanes [...] La literatura fue en Cuba, como se ve, potente tea que encendió en muchas conciencias el fuego infame del odio a España, y la literatura ha sido hi sigue siendo en Cataluña potente tea que ha encendido y enciende el fuego criminal a esta Patria desventurada...

M'han cridat especialment l'atenció perquè corroboren la importància que la cultura, i especialment la literatura, va tenir en el procés de Renaixença que va marcar el nostre segle XIX, però sobretot perquè m'ha fet reflexionar sobre el moment actual, sobre la poca importància que, per desgràcia, els nostres governants hi donen. Sembla que no hi creguin gaire en la cultura, com demostren els pressupostos de fa massa anys, que ens allunyen d'una manera escandalosa de la mitjana de despesa cultural dels països del nostre entorn. No soc expert en dades, i les més recents que n'he sabut trobar són de l'any 2014, concretament publicades al butlletí De Cultura (número 18, abril 2015), en una anàlisi completa de la despesa cultural de les diverses administracions (local, nacional i estatal), signada per Marta Llatcha, i accessible en

xarxa*. M'hi ha cridat l'atenció que la Generalitat de Catalunya només assignés a la cultura el 0,71 % del total dels recursos públics, però encara més que des de l'any 2008 hagi anat disminuint la inversió cultural per part de totes les administracions. Ara, amb la crisi de la covid, la situació encara es pot agreujar més, ja que tot el sector (música, arts escèniques, edició...) ha estat tocat de mort i pot tenir molt complicada la sortida d'aquest pou en què ha caigut. Entre tots hem de fer veure als nostres governants que sense recuperació cultural, i lingüística ja que van estretament lligades, no hi pot haver una veritable recuperació nacional.

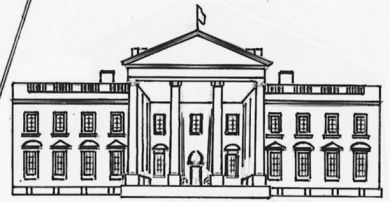
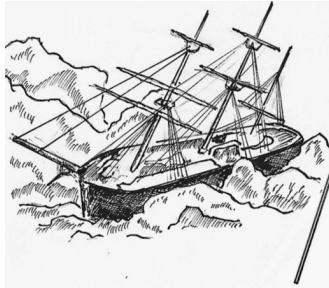
* https://dadesculturals.gencat.cat/web/.content/dades_culturals/09_fulls_decultura/arxius/18DeCultura_Pressupost_public_en_cultura_Catalunya.pdf

DE L'ÀRTIC A LA CASA BLANCA

Josep Condeminas

Durant els últims dies de gener i primers de febrer, els mitjans de comunicació han parlat molt de la Casa Blanca de Washington amb motiu de l'accidentada presa de possessió del nou president americà Joe Biden, principalment per l'assalt de les turbes al Parlament americà, induïts, sembla ser, per l'anterior president, Donald Trump, tema que encara cueja. En un article el diari ARA, i possiblement inspirat per aquests últims esdeveniments, relatava la curiosa història de la taula del despatx de la sala oval de la Casa Blanca. Pel que sembla, la taula està feta amb la fusta d'un vaixell anglès, el *HMS Resolute*, que formava part d'una expedició a l'Àrtic el 1852, organitzada per buscar el parador de l'explorador anglès Sir John Franklin, desaparegut amb 128 homes més, mentre intentava buscar un pas navegable entre l'Atlàntic i el Pacífic. Durant aquella aventura, el *Resolute* es va quedar atrapat en el gel, amb la qual cosa, davant la impossibilitat de continuar navegant, va haver de ser abandonat. Afortunadament, la tripulació va poder ser rescatada pel vaixell *HMS North Star* i tornar a Anglaterra sans i estalvis.

Després de més d'un any abandonat, el *Resolute* va ser descobert pel balener americà *George Henry*. El capità del vaixell, James Buddington, el va condicionar per navegar de nou i, aprofitant les aigües lliures, el va portar al port de New London, a Connecticut. Arribat a aquest punt, hi ha certa discrepància de si es va entaular o no un conflicte legal sobre qui tenia els drets del vaixell, si Anglaterra o els Estats Units, que l'havien salvat. El govern britànic insistia a recuperar-lo just en uns moments en què les relacions entre Londres i Washington no eren gaire bones a causa encara del ressentiment de la guerra de Secessió. Finalment, el senador per Virgínia James M. Mason va tenir la idea d'utilitzar aquell vaixell per millorar les relacions amb Londres. Així doncs, el juny de 1856 el govern americà va comprar el *Resolute* per 40.000 dòlars; el van condicionar de nou i el van portar

J. Condeminas
2021

al Regne Unit, concretament al port de Portsmouth, com a mostra d'amistat i bona voluntat entre tots dos països. Després d'uns anys d'activitat, finalment el *Resolute* va ser desballestat, moment en què la reina Victòria, que no havia oblidat el gest dels nord-americans, va ordenar que amb la fusta del vaixell es fessin tres taules de despatx. Una seria regalada al president americà Rutherford B. Hayes. Una altra al museu de Whaling de New Bedford i la tercera al museu nacional de la marina reial. L'escriptori està fet de roure massís i pesa 590 quilograms. És quasi una peça d'orfebreria ja que està profusament esculpit amb multitud d'ornaments, així com amb el perfil de la reina Victòria i del president Rutherford. Una placa daurada explica la història del vaixell.

No sempre aquesta taula ha presidit el despatx oval de la Casa Blanca, ja que

ni el president Eisenhower ni George H.W. Bush la van utilitzar. Després de l'assassinat del president Kennedy, la taula va formar part d'una exposició itinerant d'objectes personals del president. Bill Clinton va recuperar l'escriptori i des d'aleshores la taula no s'ha mogut del despatx oval de la Casa Blanca.

Fonts consultades: el diari ARA i Internet

En aquesta sèrie de 3 fotografies podem veure l'escriptori de la Sala Oval de la Casa Blanca. La primera, una curiosa fotografia del JFK treballant i el seu fill jugant a dins el moble; a la de l'es, querra la placa que porta la taula amb la llegenda del HMS Resolute, i a la de sota el President Clinton despatxant amb un assessor.

MASNOVINS A: TÒQUIO, MOSCOU I SEYCHELLES

Diuen allò que «el món és un mocador», i a voltes és ben cert, ja que et trobes gent coneguda, o del mateix poble, en terres llunyanes, on no t'hauria passat mai pel terrat de trobar cap conegut.

Això és el que em va passar a mi rondant per aquests mons de Déu, i no un cop, sinó tres vegades, i en llocs tan dispars com Japó, Rússia o les illes de l'Índic.

Anem a pams i expliquem cadascuna de les vegades, i com va anar. A Tòquio, tot i anar amb el mateix grup que vàrem sortir de Barcelona, no ens havíem vist, i en arribar a l'hotel japonès, mentre esperàvem que ens donessin l'habitació, vaig creuar la mirada amb un altre que també em mirava i va sorgir d'ambdós la mateixa pregunta:

Tu ets del Masnou, oi?

I efectivament ho érem, i pràcticament veïns, ja que ell tenia la casa a prop de les Seixanta Escales. Després del viatge ens freqüentàrem.

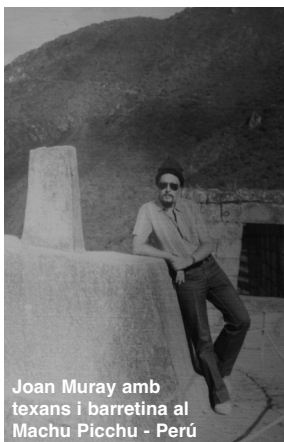
Amb la mateixa persona, uns anys després, però aquest cop anant en diferent grup, coincidírem a la capital russa. Aquest cop, la trobada fou pel carrer, ell em va veure i em va cridar pel cognom. Evidentment que em vaig girar, no és gens usual que en una ciutat llunyana algú et cridi pel teu nom.

I la darrera trobada amb masnovins: aquest cop foren dos, una parella, també quasi veïns, i que aleshores pràcticament no ens trobàvem mai per la vila; fou a les paradisíiques illes Seychelles, al bell mig de l'Índic.

També, com al primer cop, fou a l'hotel on ens hostatjàvem, l'única diferència era que, mentre ells ja se n'anaven, jo tot just feia un dia que hi era. Acabava de tornar d'una excursió amb uns amics, un important geòleg i espeleòleg i la seva esposa, que m'havien ensenyat a conèixer les singularitats de les pedres d'aquelles illes, unes de volcàniques i altres de coral·lines.

Doncs bé, en aparcar el nostre cotxe davant l'hotel, la parella esmentada carregava el seu. Se'ns quedaren mirant i de sobte, també a duo, cridaren el meu cognom. De primer no els vaig conèixer, ja que, com que feia dies que eren a l'illa, estaven d'un color ben torradet.

No sé si us hi heu trobat, però et fa un efecte ben xocant que, tan lluny de casa, algú et reconeix.

Joan Muray amb texans i barretina al Machu Picchu - Perú

Teatre capital

(La cartellera barcelonina)

Rosa M. Isart (rmisart@hotmail.com)

De llibres, roses. I d'en Llätzer.

Març de 2021. **Arola Editors**, a (des de) Tarragona, publica *La font de la Pólvora*

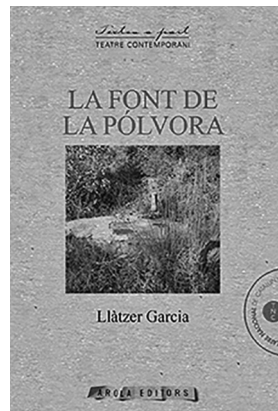
(col·lecció Textos a part, núm. 227; format 120 x 165, 96 p.), de **Llätzer Garcia** (Girona, 1981). Qui és Llätzer Garcia? Coneixeu-lo. Coneixeu-los. Són, SÓN (majúscula igual a "dir en veu més alta"), els nostres dramaturgs. Què és un dramaturg, qui és escriptor de teatre? Per a què serveix un escriptor de teatre?

Un escriptor de teatre fa música i poesia des de l'escriptura, amb MOLT DE RITME, vol explicar una història per a un grup de **gent de carn i os** que ocupa un espai (social), que es desplaça per viure en directe una història amb **gent de carn i os** (actrius, actors, director, and more), una/unes sensacions, per tenir una comunió (cultural, emocional) especial amb un grup de gent (que, de fet, no coneix). Tot és de carn i os: tot és pura vida, pura energia. En Llätzer Garcia (companyia teatral Arcàdia) és autor i director de teatre. Ha escrit *Au revoir, Lumière* (2003, Premi Ciutat de Sagunt), *Sweet Nothing* (2007, Premi Ciutat d'Amputa), *Vent a les veles* (2008, Premi Marqués de Bradomín. Círculo de Bellas Artes de Madrid), *Ens hauríem d'haver quedat a casa* (2010, Festival Temporada Alta, Sala Muntaner), *La pols* (2014, Premi de la Crítica de Barcelona, Premi de la crítica Serra d'Or. Sala Flyhard, La Villarroel), entre d'altres.

Per a què serveix un escriptor de teatre? Per tenir sotragades mentals, emocionals, generacionals. Perquè palpem la vida intensament. I la vulguem a les nostres mans. Perquè vulguem besar, estimar, reivindicar, viure. Perquè vulguem tocar o/i fotre hòsties.

Per què hem/has/hauries de comprar teatre, llibres de teatre, petits i bonics? **I més avui, que és Santa Jordina (Sant Jordi)**. Per què si no pots anar a platea, tens **com un petit succedani**. O perquè si ets un *freaky* del teatre, un apassionat del teatre, allí tindràs la màxima expressió del que vol dir l'autor. (Després, el director hi afegirà el seu *guiso*).

Ara ja saps qui és en Llätzer Garcia. Hi ha més noms i **novetats editorials**: *L'Emperadriu del Paral·lel* de la badalonina Lluïsa Cunillé (Arola, febrer 2021), *Anar a Saturn i tornar* de Marta Barceló (Bromera, febrer 2021), *Dramatúrgia quebequesa contemporània* (Comanegra, gener 2021; **Berthiaume, Sarah**),... Ressuscita, doncs, lectora, lector! Come on! (I no deixis mai de besar, en cos i en ànima.)

Poesies de Josep Vendrell

El mai oblidat poeta masnoví, i home de bé, Josep Vendrell i Torres va donant-nos les seves lliçons d'història de Catalunya en versos ben entenedors i patriòtics. Gràcies, Josep, per aquesta bella herència literària que ens vas deixar, gràcies!

DECRET DE NOVA PLANTA (1707-1716)

*El decret ja està manat!
Els Països Catalans
van perdent la llibertat;
la dalla sega el bon blat;
i les garbes cap a Castella
alegren la cantarella
del golut, omplint-li el plat.
Els rostolls són trepitjats,
mastegats pel bestiar,
que no para de bramar,
per ser, finalment, cremats.
També València i Aragó
canten la trista cançó
que somica el Principat!
La nova planta implantada
amb despòtica autoritat,
entristeix i aclapara la mirada
d'un país esquarterat.
És el mal dret de conquesta
que humilia la dignitat
d'un poble esclavitzat,
que no gosa alçar la testa.*

*"Otger rebutja la malaurada visió;
vol fugir del seu malson
on, tota la grandesa
d'un reialme amb sa noblesa,
la tirania la fon.
No pot... sense remissió
ha de continuar i preveure
allò que li costa creure
de sa estimada NACIÓ!"*

Bac de Roda

BAC DE RODA (?-1713) Francesc Macià i Ambert

*Allà, a la ciutat de Vic,
entre cel i terra penja
Bac de Roda, el bon amic;
del seu honor ell depenja
i no pas de l'enemic!
La seva Pàtria estimada
serà del tot ultratjada,
però no treguda en l'oblit.*

*Els seus ulls van cercant glòria,
oberts, l'hàlit últim ja finit,
volent una justa història!
—Abans de l'alba, és de nit.
La traïció ha estat vençuda;
tothom serva a dintre el cor
el record de l'admiració deguda,
i per noblesa merescuda
per ell, ardit fins a la mort!.*

*Ell ha vençut l'inic!
Del seu amor sols depenja!
Bac de Roda, el bon amic
fidel fins al darrer límit;
entre cel i terra penja
el seu cos, no l'esperit,
que s'esperona i es revenja
junt amb el seu poble oprimit!*

*Allà restarà per sempre,
donant força al nostre pit
des de la ciutat de Vic!*

EMISSORES QUE ES PODEN SENTIR AL MASNOU AMB QUALSEVQL RECEPTOR DE RÀDIO FM

87.7 --- RAC1 --- BCN
88.0 --- LA MÀS INTERECONOMIA --- BCN
88.3 --- R.N.E. --- R1 --- BCN
88.7 --- MELODIA FM --- BCN
89.1 --- RÀDIO MARCA --- BCN
89.5 --- DIGITAL HITS --- BCN
89.8 --- ROCK FM --- BCN
90.2 --- RÀDIO TELETAXI --- BCN
90.5 --- M80 --- BCN
91.0 --- BTB --- BCN
91.4 --- RÀDIO CONTRABANDA --- BCN
91.4 --- RÀDIO NIKOSIA --- BCN
91.7 --- CATALUNYA RÀDIO --- BCN
92.0 --- CATALUNYA INFORMACIÓ --- BCN
92.5 --- ICAT FM INDEPENDENTS --- BCN
93.0 --- R.N.E. R2 RADIO CLASICA --- BCN
93.3 --- ONA PAU --- CATALUNYA
93.5 --- ONDA CERO --- CATALUNYA
93.9 --- SER BARCELONA 40 CLÀSSICS
94.4 --- RÀDIO CIUTAT DE BADALONA
95.2 --- RÀDIO PREMIÀ DE MAR
95.5 --- KISS FM --- BCN
96.0 --- RADIOLÉ --- BCN
96.4 --- CAT MÚSICA --- CAT RÀDIO
96.6 --- HILO MUSICAL LATINO
96.9 --- CADENA SER --- BCN
97.7 --- RÀDIO TELETAXI --- BCN
98.7 --- R.N.E. --- R3
99.0 --- R.N.E. --- R5
99.7 --- ONA MAR --- BADALONA
100.0 --- CADENA 100 --- BCN
100.4 --- RÀDIO EL MASNOU ??
100.8 --- R.N.E. R4 --- BCN
101.2 --- RÀDIO POMAR --- BADALONA
101.5 --- CATALUNYA MÚSICA
102.0 --- COPE --- BCN
102.3 --- DJ RÀDIO --- BCN
102.8 --- CATALUNYA RÀDIO
103.2 --- CATALUNYA INFORMACIÓ
103.5 --- SER CATALUNYA
104.2 --- MAXIMA FM --- BCN
104.7 --- EXITO RÀDIO
105.0 --- RAC 105 --- BCN
105.4 --- ICAT INDEPENDENTS
105.7 --- FLAIX FM --- BCN
106.1 --- FLAIX BAC --- BCN
106.4 --- RÀDIO SALSERA --- BCN
106.6 --- RÀDIO ESTEL --- BCN
106.9 --- RÀDIO KANAL RKB --- BCN
107.3 --- METRO FM --- BCN
107.7 --- RÀDIO GRÀCIA

Si voleu passar una bona estona
instructiva i històrica entreu a Google i
poseu-hi: **Històries de can fanga.**

Interessants vídeos dirigits per
Jordi Portavella

GRUP ALFA MIKE
08320 EL MASNOU - BCN

La cuina de l'Antònia El Cullerot

Wok de Maduixes

Ingredients:

300g de maduixes

25g de mantega

Dues cullerades de sucre morè

Vinagre de Mòdena,

pebre, gerds i nata o gelat

Tireu una mica de mantega

al wok i el sucre

Afegiu-hi les maduixes trossejades

i deixeu-les fins que agafin

temperatura.

Poseu-hi el vinagre i, si voleu,

una mica de Porto.

I a l'últim moment, abans de servir-ho,

els gerds i...

BON PROFIT!

el cullerot

El Masnou, Sant Felip, 45 · 93 540 97 41
Igualada, Rambla Nova, 29 · 93 804 22 25

www.elcullerot.cat

elcullerot@hotmail.com

De tot per a la cuina

CONVOCATÒRIA DE LES ASSEMBLEES DE SOCIS ORDINÀRIA I EXTRAORDINÀRIA 2021

D'acord amb el que disposen els estatuts de Gent del Masnou, a través de la present es convoquen les Assemblees Generals Ordinària i Extraordinària per al diumenge

30 de maig del 2021 a les 12 del migdia.

Excepcionalment, a causa de les limitacions de reunió presencial decidides per les autoritats sanitàries i a l'empara de les disposicions transitòries dictades per la Generalitat de Catalunya, les assemblees d'enguany se celebraran telemàticament.

A fi i efecte que hi puguin participar tots els socis de ple dret que ho desitgin, agrairem que al més aviat possible ens facilitin l'adreça de correu electrònic on els serà tramès, oportunament, el *link* que els permetrà l'accés a la participació des d'ordinador, tauleta o mòbil.

ASSEMBLEA ORDINÀRIA. PROPOSTA D'ORDRE DEL DIA:

- 1/ Ratificar l'estat de comptes 2019 i pressupost 2020, aprovats per la Junta Directiva i tramesos per correu juntament amb el Butlletí de desembre.
- 2/ Presentació i aprovació, si escau, de l'estat de comptes 2020 (*)
- 3/ Presentació i aprovació, si escau, del pressupost 2021 (*)
- 4/ Breu resum de les activitats realitzades el 2020 i projectes del 2021
- 5/ Sugeriments i preguntes

(*) A partir del 30 d'abril proper, els comptes del 2020 i el pressupost del 2021 seran tramesos per correu electrònic als socis dels quals disposem d'adreça electrònica i, alhora, estaran a disposició de tots els socis al local social per a consulta prèvia.

D'acord amb els estatuts, es poden presentar, amb el suport mínim de 10 socis, al·legacions i mocions a la proposta d'ordre del dia de l'Assemblea Ordinària i incloure-hi nous punts fins a 30 dies abans del dia de la celebració de l'Assemblea, mitjançant escrit adreçat a la Secretaria de l'Associació.

ASSEMBLEA EXTRAORDINÀRIA. ORDRE DEL DIA

- 1/Punt únic: Renovació dels càrrecs de:
President, Secretari, Vocal de Cultura i Vocal no adscrit a cap vocalia (*)

(*) D'acord amb els estatuts, per presentar candidatures a qualsevol dels càrrecs de la Junta Directiva caldrà el suport del President, de la Junta Directiva o bé d'un mínim de 10 socis. A tal efecte, el cens actual de socis restarà a la Secretaria de l'Associació per a consulta dels socis interessats a presentar-se com a candidats.

Cordialment,
Joan Casals i Agustí
President de Gent del Masnou

Exposicions

Fins al 10 d'abril: Exposició monogràfica *La clau a través de la història*.

Del 12/4 al 8/5: Dibuixos de Lúdia López

ADRECES DE CORREU ELECTRÒNIC

A fi i efecte de poder mantenir informació àgil i puntual de les activitats de Gent del Masnou, recordem als socis que ens poden facilitar la seva adreça de correu electrònic. Només cal que ens enviïn un correu amb aquest text:

Autoritzo Gent del Masnou a utilitzar aquesta adreça de correu electrònic per a informació i comunicacions de l'entitat.

Classes de ioga

Els dimarts de les 19.30 a les 21.00 h.
Aprendreu tècniques de meditació, respiració i relaxació.

Curs impartit per Ivet Compañó, professora de Kundalini-ioga.

Cal portar una estoreta (o mat), una tovallola, coixí petit, pareo i rentaplè. Preu trimestral 80€ s'incloïen taxes.

Inscripcions a Gent del Masnou
Tardes laborables, de 17h a 19h
Vocalia Reial de Cultura de 9

Més info: ivet@latercerca.cat - 607 74 74 99

**CURSETS
DE GAITA
ESCOCESA**
Informació a
Gent del Masnou
Dr. Agell, 9 · 93 126 82 20
gentdelmasnou@gmail.com
www.gentdelmasnou.cat

T'AGRADARIA CANTAR EN UNA CORAL?

Vols venir a cantar a la Coral Xabec? Hi tens lloc com a tenor, baix, soprano o contralt.

Posa't en contacte amb Manel Pérez **679 999 509**

**Qui canta,
els seus mals espanta!**

FES-TE SOCI DE GENT DEL MASNOU

Dr. Agell, 9 · 93 126 82 20

gentdelmasnou@gmail.com

www.gentdelmasnou.cat

Tots hi sortirem guanyant

23 Pastís de Sant Jordi

4 i 5 d'abril Monei

De les
pâtisseries
del Masnou

david
Pâtisser

Venda
Online

93 555 34 75

Navarra, 100 · El Masnou

patisserie@davidpatisser.com

www.davidpatisser.com

MMACE02

(Millor Mestre Artesà
Xocolater d'Espanya
02)

Medalla de bronze

MMAPE03

(Millor Mestre Artesà
Pâtisser d'Espanya 03)

Mestre Pâtisser

Pâtisserie Degustació Granja

Matalí

Prat de la Riba, 4 · 93 555 04 60 · El Masnou

Perquè has vingut

de Joan Salvat-Papasseit

Perquè has vingut han florit els lilàs
i han dit llur joia

envejosa

a les roses:

mireu la noia que us guanya l'esclat,
bella i pubilla, i és bruna de rostre.

De tant que és jove enamora el seu pas
—qui no la sap quan la veu s'enamora.

Perquè has vingut jo ara torno a estimar:
diré el teu nom

i el cantarà l'alosa.

PÂTISSERIA · CONFITERIA

La Moreneta

Itàlia, 31 · 93 555 35 64 · El Masnou